

Arrest

**nr. 65 799 van 26 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. DE SCHUTTER, loco advocaat S. SAROLEA, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 januari 2011 en hebben zich vluchteling verklaard op 18 januari 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 8 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 29 maart 2011.

1.3. Op 13 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van D. K.:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeuner afkomstig uit Pristina en bent u Kosovaars staatsburger. Tot 1999 woonde u met uw echtgenote R.(...) K.(...) (O.V. x) en uw twee zonen S.(...) en J.(...) (O.V. x) in Pristina. In 1999 drongen Albanezen uw woning een eerste maal binnen. U wilde echter uw woning niet verlaten. Tijdens een tweede inval, waarbij jullie hardhandig werden aangepakt, werd u door Albanezen gedwongen om uw woning te verlaten. U vluchtte met uw gezin naar familie van uw echtgenote in Kragujevac (Servië), waar jullie zich als ontheemden registreerden. Na ongeveer een jaar zochten jullie er zelf een huurhuis, waar jullie bleven tot jullie komst naar België. U had medische problemen en werd ervoor behandeld. In 2002 keerde u voor twee dagen terug naar Kosovo waar u vernam dat uw huis door Albanezen in brand was gestoken. U durfde uw huis echter niet te gaan bekijken omdat u bang was door Albanezen te worden aangevallen. U ging naar het UNHCR om te melden dat uw huis was afgebrand, maar de Albanees die u daar te woord stond, wilde u niet helpen. Hoewel u er geen problemen had, durfde u niet te lang in Kosovo te blijven en keerde u terug naar Kragujevac. In 2005 had u de intentie om terug naar Kosovo te keren, maar u mocht niet van uw moeder; volgens haar konden Roma niet terugkomen. In Kragujevac leerde uw zoon J.(...) een Servisch meisje, S.(...) D.(...) (O.V. x), kennen. Ze begonnen een relatie en S.(...) raakte in de loop van 2010 zwanger. Sindsdien begonnen de problemen met de familie van S.(...). Uw zoon werd door familieleden geslagen op zijn werk en hij raakte hierbij gewond. Ze vielen ook eens uw woning binnen om te stelen. U was niet aanwezig bij de inval, maar uw zonen zeiden dat één van de aanvallers D.(...) heette, een neef van S.(...). U belde de politie en zei dat u een familielid van S.(...) hiervan verdacht. Omdat u geen getuige was, zei de politie dat u niet zomaar iemand verdacht kon maken of beschuldigen. Hoewel uw zonen één van de daders gezien en herkend hadden, wilden ze hem niet aangeven, omdat uw schoondochter S.(...) haar eigen familieleden niet wou aangeven. U besloot dan 's nachts de wacht te houden. Hierbij kon u S.(...)'s neef op heterdaad betrappen toen hij de batterij van de wagen van uw baas wou stelen. U begon hem te slaan, maar toen er nog twee andere mannen met een mes en een vrouw bijkwamen, moest u hem lossen. U haalde de politie erbij en aan de hand van foto's die u getoond werden, kon u één van de daders, S.(...)'s neef, herkennen. De daders werden opgepakt. Tijdens de daaropvolgende rechtszaak werd S.(...)'s neef veroordeeld. U weet niet of de andere mannen een straf kregen, maar de vrouw werd niet veroordeeld. U ging niet in beroep tegen de veroordeling. Daarnaast kreeg u, net als uw zoon, nog bedreigingen van de ouders van S.(...). Ze waren tegen de relatie van hun dochter met uw zoon omdat de broer van de moeder van S.(...) in de oorlog door Albanezen werd vermoord en ze jullie ook als Albanezen zagen. De moeder van S.(...) wilde dat haar dochter een abortus onderging, maar daarvoor was de zwangerschap al te ver gevorderd. Er kwam ook een man naar jullie huis die dreigde jullie te vermoorden als jullie Servië niet verlieten. Volgens uw zoon was het de buurman van de familie van S.(...). U ging niet naar de politie omdat uw zoon dat niet toeliet omwille van S.(...). Omwille van de problemen met die familie besloot u op 10 januari 2011 Servië op illegale wijze te verlaten. U kwam aan in België op 17 januari 2011 waar u de dag nadien, op 18 januari 2011, asiel aanvraag.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw ontheemdenkaart, d.d. 16 juni 1999; uw geboorteakte, uitgereikt in Nis op 18 februari 2002; uw huwelijksakte, uitgereikt in Nis op 18 april 2002; een medisch attest, d.d. 14 september 1998, in verband met een bronchitis; een medische verklaring uit Belgrado over uw longziekte, d.d. 6 december 1999; een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Kragujevac, d.d. 3 november 2010, waarbij S.(...)'s neef B.(...) D.(...) veroordeeld werd; en enkele documenten betreffende jullie eigendom in Pristina.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde problemen van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn. Zowel u, uw partner, uw zoon en uw schoondochter S.(...) verklaarden behalve met de familie van uw schoondochter met niemand anders problemen te hebben gehad in Servië. Jullie hadden problemen met S.(...)'s familie omdat ze niet akkoord gingen met de relatie van hun dochter met uw zoon, omdat jullie Kosovaarse moslims zijn en S.(...)'s oom tijdens de oorlog in Kosovo door Albanese moslims werd vermoord (CGVS, p. 12-16; CGVS echtgenote, p. 5; CGVS zoon, p. 7-13; CGVS schoondochter, p. 5-8). U heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor dergelijke interpersoonlijke en gemeenrechtelijke problemen geen of onvoldoende beroep kon of zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Vooreerst verklaarden jullie nooit enig probleem te hebben gehad met de Servische autoriteiten (CGVS, p.8, CGVS echtgenoot, p. 4; CGVS zoon, p. 5; CGVS schoondochter, p. 4). Daarnaast blijkt uit jullie

verklaringen dat jullie steeds nagelaten hebben de bedreigingen geuit door de familie van S.(...) aan te geven bij de politie. U deed dit niet omdat S.(...) niet wilde dat haar familieleden zouden worden aangegeven (CGVS, p. 15-16; CGVS zoon, p. 9, p. 12; CGVS schoondochter, p. 6-7). Dit is echter geen afdoende verantwoording voor uw nalaten. Om bescherming te kunnen bieden, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van uw problemen. Indien zij niet op de hoogte worden gesteld, kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optreden. Dat uw uitleg waarom u de politie niet op de hoogte bracht van de door de familie van S.(...) geuite bedreigingen geenszins afdoende is, blijkt bovendien uit het feit dat de politie inzake eerdere problemen die jullie ondervonden wel degelijk efficiënt optrad. Toen u één van de dieven, i.e. de neef van S.(...), op heterdaad kon betrappen, hielp de politie u om aan de hand van foto's de juiste dader te identificeren. Door de acties van de politie werden de daders uiteindelijk opgepakt en veroordeeld, hetgeen overigens ook uit het door u neergelegde vonnis blijkt (CGVS, p. 9, p. 14-15).

Dat de politie in Servië op afdoende wijze actie onderneemt, blijkt ten slotte ook uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt dat er weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie anno 2011 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiserdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Cooperation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen. Er dient tot slot nog gewezen te worden op het feit dat internationale bescherming slechts kan ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput.

Bovendien zijn jullie problemen lokaal van aard. U had thuis problemen met de schoonfamilie van uw zoon J.(...) en J.(...) had ook problemen met hen op zijn werk. Uit niets blijkt dat u zich niet elders, i.e. in Servië of in Kosovo, zou kunnen vestigen om de problemen met die familie te vermijden. U gaf weliswaar aan dat u zich niet elders zou kunnen vestigen omdat uw schoondochters familie het er niet bij zou laten en ze jullie zeker zouden zoeken (CGVS, p. 16). Deze stelling heeft echter een fundamenteel hypothetisch karakter en kon u niet concretiseren.

Voorts gaf u aan niet meer naar Kosovo te kunnen terugkeren omwille van de algemene situatie voor Roma in Kosovo. U bent een Rom en de Albanen in Kosovo willen de Roma daar niet. U had schrik dat ze u zouden doodschieten of neersteken. De Albanen hadden jullie immers in 1999 uit jullie huis verdreven (CGVS, p. 2, p. 11-12; CGVS echtgenoot, p. 2; CGVS zoon, p. 2). Wat de algemene situatie van de Roma in Kosovo betreft, kan er echter gewezen worden op de informatie van het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Pristina in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Dat dit het geval is,

blijkt overigens eveneens uit uw verklaringen. U bevestigde immers dat uw oude moeder in Kosovo geen problemen heeft (CGVS, p. 17).

Uit de geciteerde informatie blijkt bovendien tevens dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Voorts verklaarde u dat het UNHCR u bij uw terugkeer in Kosovo in 2002 niet geholpen heeft. U wilde een schadevergoeding voor uw vernielde huis krijgen, maar de Albanees die u te woord stond stuurde u wandelen, omdat een etnische Albanees niets tegen een andere etnische Albanees zal ondernemen (CGVS, p. 4-5). Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat u geen enkel begin van bewijs van uw beweerde terugkeer naar Kosovo en uw beweerde contacten met het UNHCR aanbracht, hetgeen de geloofwaardigheid van deze contacten op de helling zet. Bovendien is het hoogst bevreemdend en bijzonder onwaarschijnlijk dat een medewerker – zelfs al zou het een etnische Albanees geweest zijn – van het UNHCR, nochtans de vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties, u op etnische basis, zoals u beweerde, niet zou hebben geholpen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw bewering dat u op etnische basis niet door het UNHCR geholpen werd fundamenteel. Hoe dan ook kan er vastgesteld worden dat u maar twee dagen in Kosovo verbleef en dat u nooit een nieuwe poging ondernomen heeft om bij het UNHCR uw verhaal te doen. Evenmin bent u bij andere instanties (zoals ondermeer het Kosovo Property Agency) te rade gegaan. Uw uitleg hiervoor, met name dat u schrik had in Kosovo en dat u al na twee dagen vertrok, is hiervoor geenszins afdoende gezien u zelf verklaarde toen in Kosovo geen problemen gekend te hebben (CGVS, p. 4-5). Bovendien blijkt uit niets dat u, bij een eventuele terugkeer naar Kosovo, geen woning zou kunnen huren of kopen en/of alsnog naar het Kosovo Property Agency zou kunnen gaan. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo

van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat staan hier immers niet ter discussie. Evenmin wordt getwijfeld aan het feit dat u in Pristina een eigendom had en dat u gezondheidsproblemen heeft. Deze documenten doen echter geen afbreuk aan bovengemaakte vaststellingen dat de situatie in Kosovo sinds de oorlog in 1999 fundamenteel gewijzigd is en dat jullie niet aannemelijk gemaakt hebben waarom jullie naar aanleiding van jullie problemen met S.(...)'s familie geen klacht konden indienen bij de hiervoor bevoegde instanties.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvragen van uw echtgenote R.(...) K.(...) (O.V. x), uw zoon J.(...) K.(...) (O.V. x) en uw schoondochter S.(...) D.(...) (O.V.

6.753.697) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van R. K.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeunerin afkomstig uit Pristina en bent u Kosovaars staatsburger. Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielrelaas integraal baseert op dezelfde motieven die uw echtgenoot D.(...) K.(...) (O.V. x) in het kader van zijn asielaanvraag aanhaalde. Zo verklaarde u tot 1999 altijd in Pristina te hebben gewoond samen met uw echtgenoot en twee zonen S.(...) en J.(...) (O.V. x). In 1999 werden jullie door Albanen verplicht jullie woning te verlaten. Jullie vluchtten naar Kragujevac in Servië, waar jullie eerst bij familie woonden en later een huis huurden. In 2001 ging jullie twee dagen terug naar Kosovo, waar u vernam dat jullie huis in Pristina was afgebrand. In Servië hadden jullie problemen met de familie van S.(...), de Servische partner van uw zoon J.(...) die zwanger was. Omwille van die problemen besloten jullie Servië te verlaten en vroegen jullie op 17 januari 2011 in België asiel aan. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u uw ontheemdenkaart, d.d. 16 juni 1999, en uw geboorteakte, uitgereikt in Nis op 18 april 2002, neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot, D.(...) K.(...). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

" Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde problemen van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn. Zowel u, uw partner, uw zoon en uw schoondochter S.(...) verklaarden behalve met de familie van uw schoondochter met niemand anders problemen te hebben gehad in Servië. Jullie hadden problemen met S.(...)'s familie omdat ze niet akkoord gingen met de relatie van hun dochter met uw zoon, omdat jullie Kosovaarse moslims zijn en S.(...)'s oom tijdens de oorlog in Kosovo door Albanese moslims werd vermoord (CGVS, p. 12-16; CGVS echtgenote, p. 5; CGVS zoon, p. 7-13; CGVS schoondochter, p. 5-8). U heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor dergelijke

interpersoonlijke en gemeenrechtelijke problemen geen of onvoldoende beroep kon of zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Vooreerst verklaarden jullie nooit enig probleem te hebben gehad met de Servische autoriteiten (CGVS, p.8; CGVS echtgenoot, p. 4; CGVS zoon, p. 5; CGVS schoondochter, p. 4). Daarnaast blijkt uit jullie verklaringen dat jullie steeds nagelaten hebben de bedreigingen geuit door de familie van S.(...) aan te geven bij de politie. U deed dit niet omdat S.(...) niet wilde dat haar familieleden zouden worden aangegeven (CGVS, p. 15-16; CGVS zoon, p. 9, p. 12; CGVS schoondochter, p. 6-7). Dit is echter geen afdoende verantwoording voor uw nalaten. Om bescherming te kunnen bieden, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van uw problemen. Indien zij niet op de hoogte worden gesteld, kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optreden. Dat uw uitleg waarom u de politie niet op de hoogte bracht van de door de familie van S.(...) geuite bedreigingen geenszins afdoende is, blijkt bovendien uit het feit dat de politie inzake eerdere problemen die jullie ondervonden wel degelijk efficiënt optrad. Toen u één van de dieven, i.e. de neef van S.(...), op heterdaad kon betrappen, hielp de politie u om aan de hand van foto's de juiste dader te identificeren. Door de acties van de politie werden de daders uiteindelijk opgepakt en veroordeeld, hetgeen overigens ook uit het door u neergelegde vonnis blijkt (CGVS, p. 9, p. 14-15). Dat de politie in Servië op afdoende wijze actie onderneemt, blijkt ten slotte ook uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt dat er weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie anno 2011 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Cooperation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen. Er dient tot slot nog gewezen te worden op het feit dat internationale bescherming slechts kan ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. Bovendien zijn jullie problemen lokaal van aard. U had thuis problemen met de schoonfamilie van uw zoon J.(...) en J.(...) had ook problemen met hen op zijn werk. Uit niets blijkt dat u zich niet elders, i.e. in Servië of in Kosovo, zou kunnen vestigen om de problemen met die familie te vermijden. U gaf weliswaar aan dat u zich niet elders zou kunnen vestigen omdat uw schoondochters familie het er niet bij zou laten en ze jullie zeker zouden zoeken (CGVS, p. 16). Deze stelling heeft echter een fundamenteel hypothetisch karakter en kon u niet concretiseren. Voorts gaf u aan niet meer naar Kosovo te kunnen terugkeren omwille van de algemene situatie voor Roma in Kosovo. U bent een Rom en de Albanen in Kosovo willen de Roma daar niet. U had schrik dat ze u zouden doodschieten of neersteken. De Albanen hadden jullie immers in 1999 uit jullie huis verdreven (CGVS, p. 2, p. 11-12; CGVS echtgenoot, p. 2; CGVS zoon, p. 2). Wat de algemene situatie van de Roma in Kosovo betreft, kan er echter gewezen worden op de informatie van het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Pristina in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch

geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Dat dit het geval is, blijkt overigens eveneens uit uw verklaringen. U bevestigde immers dat uw oude moeder in Kosovo geen problemen heeft (CGVS, p. 17).

Uit de geciteerde informatie blijkt bovendien tevens dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Voorts verklaarde u dat het UNHCR u bij uw terugkeer in Kosovo in 2002 niet geholpen heeft. U wilde een schadevergoeding voor uw vernielde huis krijgen, maar de Albanees die u te woord stond stuurde u wandelen, omdat een etnische Albanees niets tegen een andere etnische Albanees zal ondernemen (CGVS, p. 4-5). Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat u geen enkel begin van bewijs van uw beweerde terugkeer naar Kosovo en uw beweerde contacten met het UNHCR aanbracht, hetgeen de geloofwaardigheid van deze contacten op de helling zet. Bovendien is het hoogst bevreemdend en bijzonder onwaarschijnlijk dat een medewerker – zelfs al zou het een etnische Albanees geweest zijn – van het UNHCR, nochtans de vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties, u op etnische basis, zoals u beweerde, niet zou hebben geholpen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw bewering dat u op etnische basis niet door het UNHCR geholpen werd fundamenteel. Hoe dan ook kan er vastgesteld worden dat u maar twee dagen in Kosovo verbleef en dat u nooit een nieuwe poging ondernomen heeft om bij het UNHCR uw verhaal te doen. Evenmin bent u bij andere instanties (zoals ondermeer het Kosovo Property Agency) te rade gegaan. Uw uitleg hiervoor, met name dat u schrik had in Kosovo en dat u al na twee dagen vertrok, is hiervoor geenszins afdoende gezien u zelf verklaarde toen in Kosovo geen problemen gekend te hebben (CGVS, p. 4-5). Bovendien blijkt uit niets dat u, bij een eventuele terugkeer naar Kosovo, geen woning zou kunnen huren of kopen en/of alsnog naar het Kosovo Property Agency zou kunnen gaan. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van

vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat staan hier immers niet ter discussie. Evenmin wordt getwijfeld aan het feit dat u in Pristina een eigendom had en dat u gezondheidsproblemen heeft. Deze documenten doen echter geen afbreuk aan bovengemaakte vaststellingen dat de situatie in Kosovo sinds de oorlog in 1999 fundamenteel gewijzigd is en dat jullie niet aannemelijk gemaakt hebben waarom jullie naar aanleiding van jullie problemen met S.(...)'s familie geen klacht konden indienen bij de hiervoor bevoegde instanties.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvragen van uw echtgenote R.(...) K.(...) (O.V. x), uw zoon J.(...) K.(...) (O.V. x) en uw schoondochter S.(...) D.(...) (O.V.

6.753.697) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en nationaliteit staan hier immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), herhalen verzoekers hun vluchtmotieven, zijnde enerzijds de situatie van de Roma-zigeuners en anderzijds de problemen met de familie van hun schoondochter S., wat volgens verzoekers een geval van bloedwraak betreft. Zij wijzen op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar werd geoordeeld dat een familie als groep kan worden beschouwd zoals bepaald in de definitie van de vluchtelingenconventie en de hoedanigheid van vluchteling werd toegekend aan een slachtoffer van bloedwraak. Zij benadrukken dat de vervolgingen vanwege de familie van S. dienen begrepen te worden in het licht van de discriminatie ten aanzien van de Roma-bevolking en van de moeilijkheden die ze hebben om hun rechten te laten naleven en bescherming van de autoriteiten te kunnen krijgen, discriminatie welke nog steeds bestaat ondanks een aantal verbeteringen vanwege de Servische autoriteiten. Ter staving van hun betoog citeren zij uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, en uit het "2010 Country Reports on Human Rights Practices – Serbia" van 8 april 2011 van het United States Department of State. Zij besluiten op basis van deze informatie dat hun verklaringen geloofwaardig zijn wanneer ze zeggen dat ze geen bescherming konden vragen aan de politie in het kader van de bloedwraak van de familie van hun schoondochter aangezien de situatie in Servië nog niet op voldoende wijze is veranderd om een effectieve bescherming aan de Roma-bevolking te kunnen verzekeren.

Verzoekers vervolgen dat niet wordt betwist dat zij Roma-zigeuners van Kosovaarse afkomst zijn. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo, wijzen verzoekers erop dat uit internationale bronnen echter blijkt dat de situatie van de minderheden, en meer bepaald van de Roma minderheid, niet erg veranderd is. Zij citeren opnieuw uit hoger aangehaald rapport van United States Department of State, alsook uit het UNHCR handboek, uit het *“Amnesty International Annual Report 2011 – Serbia”* van 13 mei 2011 en uit arrest nr. 19591 van 28 november 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekers zijn van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hun aanvraag niet met de nodige zorgvuldigheid heeft onderzocht en de bestreden beslissingen dan ook niet correct werden gemotiveerd daar geen rekening werd gehouden met hoger aangehaalde internationale rapporten. Zij benadrukken dat zij een plausibel en coherent relaas, zonder tegenstrijdigheden, naar voren hebben gebracht en menen dat ze moeten beschouwd worden als deel uitmakend van een sociale groep in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omdat zij omwille van hun etnische afkomst een bijzonder hoog risico lopen om te worden vervolgd in geval van terugkeer naar Kosovo of Servië en dit gelet op de systematische discriminatie ten aanzien van de Roma minderheid.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, voeren verzoekers aan dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade, met name de doodstraf of de uitvoering ervan, ofwel mensonterende en vernederende behandelingen of straffen, omwille van de situatie in Kosovo en Servië ten aanzien van de Roma minderheid.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat (i) zij geenszins aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor de door hen aangehaalde problemen, die van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn, geen of onvoldoende beroep konden doen of zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten vermits zij verklaarden nooit enig probleem te hebben gehad met de Servische autoriteiten, zij steeds hebben nagelaten de bedreigingen geuit door de familie van S. aan te geven bij de politie omdat S. dit niet wilde, de politie inzake eerdere problemen die zij ondervonden wel degelijk efficiënt optrad en door de acties van de politie de dieven uiteindelijk werden opgepakt en veroordeeld zoals ook blijkt uit het door hen neergelegde vonnis en ten slotte ook uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de politie in Servië op afdoende wijze actie onderneemt, (ii) hun problemen lokaal van aard zijn en uit niets blijkt dat zij zich niet elders in Servië of Kosovo zouden kunnen vestigen om de problemen met de familie van S. te vermijden, (iii) wat de algemene situatie van de Roma in Kosovo betreft, uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, de veiligheidssituatie er over het algemeen als stabiel en kalm wordt omschreven, in diverse regio's van Kosovo reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer werden gemeld en zich al lang geen veiligheidsincidenten voordeden waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was en de drie groepen zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid beschikken, wat overigens eveneens blijkt uit verzoekers verklaringen aangezien hij bevestigde dat zijn oude moeder in Kosovo geen problemen heeft; uit dezelfde informatie bovendien blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), aan de minderheden geboden wordt als toereikend kan worden beoordeeld, dat ook Roma, Ashkali en Egyptenaren in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie, dat de KP en Eulex voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen en dat klachten zonder onderscheid naar etnie worden behandeld zodat dient te worden besloten dat er anno 2011 niet meer kan gesproken worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo en dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, (iv) verzoeker geen enkel begin van bewijs van zijn beweerde terugkeer naar Kosovo en zijn beweerde contacten met UNHCR aanbracht, hetgeen de geloofwaardigheid van deze contacten op de helling zet, het bovendien hoogst bevreemdend en bijzonder onwaarschijnlijk is dat een medewerker – zelfs al zou het een etnische Albanees geweest zijn – van UNHCR hem op etnische basis niet zou hebben geholpen bij het bekomen van een schadevergoeding voor zijn vernielde huis, hij hoe dan ook maar twee dagen in Kosovo verbleef en

nooit een nieuwe poging heeft ondernomen om bij UNHCR zijn verhaal te doen, hij evenmin bij andere instanties (zoals onder meer het Kosovo Property Agency) te rade is gegaan en bovendien uit niets blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer naar Kosovo geen woning zou kunnen huren of kopen en/of alsnog naar het Kosovo Property Agency zou kunnen gaan, temeer uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging, (v) ook UNHCR, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* van 9 november 2009, benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en (vi) de door hen neergelegde documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen dat de situatie in Kosovo sinds de oorlog in 1999 fundamenteel gewijzigd is en dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt waarom zij naar aanleiding van de problemen met de familie van S. geen klacht konden indienen bij de hiervoor bevoegde instanties, zoals wordt toegelicht.

2.4.1. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn/haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn/haar politieke overtuiging. Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn/haar leven in het land van herkomst verder te zetten. Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

2.4.2. Verzoekers maakten noch tijdens hun horen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch in onderhavig verzoekschrift gewag van dergelijke daden van vervolging.

Immers, wat hun rechtstreekse vluchtaanleiding uit Servië betreft, namelijk problemen met de familie van hun schoondochter S. omdat zij niet akkoord gingen met de relatie van hun dochter met de zoon van verzoekers omdat zij Kosovaarse moslims zijn en de oom van S. tijdens de oorlog in Kosovo door Albanese moslims werd vermoord, wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er correct op dat dit probleem van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard is en zij geenszins aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor de deze problemen geen of onvoldoende beroep konden doen of zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Immers, zoals terecht wordt vastgesteld in de bestreden beslissingen, blijkt uit de verklaringen van verzoekers dat zij nooit enig probleem hebben gekend met de Servische autoriteiten, dat zij steeds hebben nagelaten de bedreigingen geuit door de familie van S. aan te geven bij de politie omdat S. dit niet wilde, wat geen afdoende verantwoording is voor hun nalaten, en dat de politie inzake de eerdere problemen die zij ondervonden wel degelijk efficiënt optrad en dat door de acties van de politie de dieven die verzoeker op heterdaad kon betrappen, waaronder de neef van S., werden opgepakt en veroordeeld (administratief dossier, stuk 6, p. 14-16), zoals ook blijkt uit het door verzoekers neergelegde vonnis, vaststellingen die overigens in voorliggend verzoekschrift op zich niet worden betwist. Verzoekers beperken zich in hoofdzaak tot het herhalen van hun relaas, wat niet dienend is om de pertinente motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten, en de bewering dat zij voor de problemen met de familie van hun schoondochter geen beroep kunnen doen op de bescherming van de Servische autoriteiten, bewering welke gelet op wat voorafgaat haaks staat op de verklaringen die zij in de loop van de administratieve procedure hebben afgelegd en de documenten die zij bijbrengen. In acht genomen wat voorafgaat, is de verwijzing naar en de citaten uit rapporten waaruit moet blijken dat Roma in Servië nog steeds het slachtoffer zijn van discriminatie en zij moeilijkheden hebben om hun rechten te laten naleven en bescherming van de autoriteiten te kunnen krijgen, dan ook niet dienstig. Verzoekers kunnen immers niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene mensenrechtenrapporten, zonder deze te betrekken op hun persoonlijke situatie.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de verklaringen van verzoekers op generlei wijze blijkt dat de problemen die zij in Servië ondervonden met de familie van hun schoondochter een geval van bloedwraak betreft, zoals thans wordt voorgehouden in het verzoekschrift. De Raad benadrukt te dezen dat bloedwraak inhoudt dat leden van een familie/clan leden van een andere familie/clan naar het leven staan, door het stellen van daden van wraak overeenkomstig een klassieke, historische code

(wet) van eer en gedrag, wat in casu niet het geval is. Daargelaten het gegeven dat rechterlijke beslissingen geen precedentwaarde hebben en elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient onderzocht te worden, is de verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar de hoedanigheid van vluchteling werd toegekend aan een slachtoffer van bloedwraak, dan ook niet relevant.

2.5. Hoe dan ook, wijst de Raad erop dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partijen of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekers de bescherming van dit land niet kunnen invoeren of indien zij geldige redenen aanvoeren om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat zij beschikken over de Kosovaarse nationaliteit (administratief dossier, stuk 6, p. 2 en stuk 7, p. 2). Dienvolgens dient hun vraag om internationale bescherming te worden beoordeeld ten opzichte van Kosovo.

Uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat zij in 1999 Kosovo ontvluchtten nadat zij door Albanezen werden gedwongen om hun woning te verlaten. Zij stellen thans nog steeds niet te kunnen terugkeren omwille van de algemene situatie voor Roma en zij betwisten het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er anno 2011 niet meer kan gesproken worden van veralgemeend etnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Volgens verzoekers is de situatie van de minderheden, en meer bepaald van de Roma minderheid, niet erg veranderd. Waar zij ter staving van hun betoog opnieuw verwijzen naar hoger aangehaald rapport van United States Department of State, dat betrekking heeft op Servië, kan niet worden ingezien op welke wijze zij hiermee een vrees ten aanzien van Kosovo menen te kunnen aantonen. Ook aan de hand van een citaat uit een rapport van Amnesty International – waaruit blijkt dat zowel in Servië als in Kosovo nog steeds sprake is van discriminatie ten aanzien van de Roma minderheid – en een citaat uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, tonen zij geenszins aan dat de uitgebreide informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet correct zou zijn en slagen zij er evenmin in om de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande de algemene (veiligheids)situatie voor Roma in Kosovo en aangaande de beschermingsmogelijkheden ten aanzien van Roma in Kosovo te ontcrachten. Vooreerst herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen geen precedentwaarde hebben en elke asielvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen wordt onderzocht. Voorts stelt de Raad vast dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, gebaseerd is op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse, waaronder de in Kosovo aanwezige internationale organisaties zoals de OVSE, UNHCR, EULEX en ICO, plaatselijke vertegenwoordigers van NGO's en 'community leaders' van Roma, Ashkali en Egyptenaren. Gelet op de veelheid van bronnen waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gebaseerd en die eensluidend zijn wat betreft de situatie van Roma in Kosovo, concludeert de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden kon besluiten dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de vluchtelingenconventie en de algemene situatie evenmin van die aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor etnische minderheden in Kosovo, waaronder ook Roma, gedurende de laatste jaren aanzienlijk verbeterd is en er hoe dan ook niet kan worden gesproken van veralgemeend geweld ten aanzien van minderheidsgroepen in Kosovo en dat de in Kosovo aanwezig (internationale) autoriteiten desgevallend voorzien in afdoende beroeps- en beschermingsmogelijkheden, zonder onderscheid naar etnie. Indien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat de algemene situatie voor de minderheden in Kosovo – en met name voor de Roma waarvan velen het slachtoffer zijn van discriminatie of in precare levensomstandigheden leven – moeilijk blijft of zelfs zorgwekkend is, is deze algemene situatie niet van die aard om te besluiten dat elke Rom, louter omwille van zijn etnische toebehoren een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan doen

gelden. Zulks moet steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Dit wordt ook zo gesteld door UNHCR, die in zijn *'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo'* van 9 november 2009 benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Verzoekers verklaren afkomstig te zijn uit Pristina en de Raad leest in de "Subject Related Briefing – Kosovo *"Situatie van Roma, Ashkali en Egyptenaren in de gemeenten Prishtinë/Pristina en Graçanicë/Gracanica"* van 23 augustus 2010 met betrekking tot Roma *"De veiligheidssituatie van de Ashkali en de enkele Roma in Prishtinë/Pristina is bevredigend. De voorbije vijf jaar zijn er geen ernstige interetnische incidenten geweest. De Ashkali en de enkele Roma die in Prishtinë/Pristina wonen, beschikken over volledige bewegingsvrijheid, zowel in de stad als naar de buurgemeenten. De Ashkali en de enkele Roma in Prishtinë/Pristina zijn volledig geïntegreerd in de gemeenschap."* (p. 18).

In acht genomen wat voorafgaat, maken verzoekers niet aannemelijk dat zij zich niet opnieuw in Kosovo zouden kunnen vestigen. Dit klemmt des te meer daar, zoals reeds wordt aangehaald door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, verzoekers moeder in Kosovo actueel geen problemen kent, verzoeker volgens zijn verklaringen in 2002 voor twee dagen terugkeerde naar Kosovo, op welk ogenblik hij vernam dat zijn huis door Albanezen in brand was gestoken doch verder geen problemen kende en hij in 2005 zelfs de intentie had om terug te keren naar Kosovo (administratief dossier, stuk 6, p. 4-5, p.8 en p.16-17). Deze overwegingen worden in onderhavig verzoekschrift niet betwist. Evenmin betwisten zij de motivering van de bestreden beslissingen waar wordt gesteld dat het hoogst bevreemdend en bijzonder onwaarschijnlijk is dat een medewerker – zelfs al zou het een etnische Albanees geweest zijn – van UNHCR verzoeker op etnische basis niet zou hebben geholpen bij het bekomen van een schadevergoeding voor zijn vernielde huis, hij hoe dan ook maar twee dagen in Kosovo verbleef en nooit een nieuwe poging heeft ondernomen om bij UNHCR zijn verhaal te doen, hij evenmin bij andere instanties (zoals onder meer het Kosovo Property Agency) te rade is gegaan en bovendien uit niets blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer naar Kosovo geen woning zou kunnen huren of kopen en/of alsnog naar het Kosovo Property Agency zou kunnen gaan, temeer uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Romaminderheid en niet op discriminatie of vervolging, zodat deze motivering onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Daar waar het door verzoekers aangehaalde rapport van Amnesty International refereert aan de algemene veiligheidssituatie en de beperkte bewegingsvrijheid in hoofde van etnische minderheden waaronder RAE in Kosovo, moet worden vastgesteld dat deze vaststellingen algemeen van aard zijn en zodoende géénszins afbreuk doen aan de omstandige en meer gedetailleerde informatie toegespitst op het individuele dossier waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Uit de toegevoegde informatie blijkt ook nog dat het beleid van de Kosovaarse autoriteiten niet gericht is op uitsluiting of discriminatie doch wel op integratie in het politieke, sociale en economische leven. Er worden gestaag diverse maatregelen op touw gezet (grondwet, antidiscriminatiewet, strategisch integratieplan) om bevordering op het vlak van politieke participatie, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting, tewerkstelling, sociale zekerheid, gelijke rechten, registratie te realiseren. Hoewel dit een werk van lange adem is dat overigens beïnvloed wordt door tal van factoren die het loutere etnische aspect overstijgen (cf. algemene economische malaise, culturele tradities), worden er niettemin concrete resultaten geboekt. Uit het geheel van de gegevens dat voorhanden is, kan bijgevolg niet worden afgeleid dat er ernstige aanwijzingen zijn waaruit blijkt dat verzoekers een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet zouden lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst, noch dat zij zich niet onder de bescherming van dat land kunnen of willen stellen.

2.6. Zoals afdoende wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen, doen de door verzoekers neergelegde documenten geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen. Ook tegen de motivering dienaangaande voeren verzoekers geen verweer zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bijgebrachte stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoekers voorgehouden vrees.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Hun opmerking als zouden zij behoren tot een sociale groep is dan ook niet dienend. Immers, het behoren tot een bepaalde sociale groep wijst er niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet vooreerst een gegronde vrees

voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

2.8. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Immers, elke aanvraag voor subsidiaire bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij/zij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Het louter poneren dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade, met name de doodstraf of de uitvoering ervan, ofwel mensonterende en vernederende behandelingen of straffen, is niet afdoende. Mede gelet op het voorgaande, oordeelt de Raad dat uit het geheel van de gegevens dat voorhanden is niet kan worden afgeleid dat er ernstige aanwijzingen zijn waaruit blijkt dat verzoekers een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar hun land van herkomst, noch dat zij zich niet onder de bescherming van dat land kunnen of willen stellen. Er zijn tenslotte geen gegevens voorhanden dat de situatie in Kosovo van dien aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en werd op basis van deze gegevens geconcludeerd dat verzoekers er niet in slagen een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een reëel risico zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen, hetgeen op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS